

Anul I. No. 2.

3 lei

Luni 9 Aprilie 1928

COASTA de ARGINT

Director, OCTAVIAN MOŞESCU

Redacția și Ad- trația

Vasile Lascăr № 1

— B ALCIC —

Abonament anual 200 lei

Ziarul cultural al Universității libere din Balcic

Balcicul înainte de 1850

Desen de Laurens

Industria Balcicului

Balcicul are toate putințele unei industriei. Cu o mică osteneală, ea se poate desvolta și poate duce tot ce e în legătură cu o asemenea desvoltare. Adică nu numai înăvățire, ci o creștere de cultură și o încredere în puterile proprii, care sunt adevăratul căștig. El schimbă nu atât fața lucrurilor, cât mai ales adâncul sufletelor.

Materiale prime foarte numeroase, ale acestei industriei, se întâlnesc din capul drumului chiar, care coboără în oraș. E întâi, natura pietroasă și aspră, cu prăbușiri de vâi seci care sperie când trăsura trece chiar pe muche, și cu vedenia neașteptată dedesupt a Mării. Ea crește și se urcă, pe măsură ce i te duci în întâmpinare. Căștigă în culori, ieșind treptat din vânătul greu în al depărtării, până când se încarcă și sclipește de topaze și de peruzele.

Aceleași materii prime, risipite acum tot mai din belșug zac în amfiteatrul de ocră și de apă al portului, spre așezarea de miniatură a mahalalei tătărești, lipită de peretele de lut ca o urzeală de soare, pe drumurile cotite cu cișmele, sfărămaturi de morminte turcești și cu plopi argintii pe cer. Ele sunt la fântânile dela Acbunar, pe calea cotită și strimtă, plină de hamei, de măcesi sau de ziduri de piatră, care sue și iară se lasă, se întoarce și întârzie, până pune înaintea ochilor linisteala reniei dela gura Batovei, cu focul ei de spume și cu promontoriile coastei de miazazi.

Ați înțeles, cred, că această industrie e industria turismului.

Călători îndrăgostiți de aerul, de florile și de frnmusețile unui loc binecuvântat aduc mai multă vioiciune și bani decât așezările de ingineri și muncitori și decât jurnalele care aruncă fum. Țări întregi trăesc din îndeletnicirea aceasta de iubire și de zâmbet. Ea are nevoie de tot ce e ales omenesc, pentru că să atragă și să ție. Industria mașinistă macină puteri și stârnește întreceri de ură, Industria turismului n'are nevoie decât de o floare. Ea face parte din împărația sufletului.

Balcicul e dator să se gândească mai mult decât până acum la această bogătie și s'o pue în valoare până va fi port sau capitală de județ, cu grâne și înalți funcționari, el este port și capitală de frumusețe. Mulți ne îmbarcăm de acum pentru țărmul lui ideal, și tot mai mulți așteaptă să le vie rândul.

Balcicul să adauge numai darului dela Dumnezeu, oarecare muncă a localnicilor, care să creeze înlesniri de găzduire și de sedere. Industria, pe care o ține în mână, își va revârsa atunci toate foloasele. Debarcaderul lui de frumusețe va fi mereu plin de tinerețea și de năvala oaspeților.

Emanoil Bucuță

Pe coasta de argint

I. Gr. Oprișan

Farmecul Balicului justifică tot mai mult numele de "oraș al mierei".

In fiecare an vine în târgușorul aceasta oriental tot mai multă lume. Vine, stă o lună-două în știubeiul acesta tătaro-turcesc, și apoi roeste iar. Aici sunt căutătorii de soare viu, soare din plin, căutătorii de nemarginirea apelor, de ape liniștite. Helioterapia acestui adevărat săn de mare își marchează pe sute de trupuri brunata pecetie a sănătății. Apelor quasiliștiște și lipsa curenților, ce vatămă așa de mult firile firave, fac din această porțiune a coastei noastre de argint un vast adăpost ai sănătății și al reculegerii. Brizele mării și parfumul coastelor înmiresmează cupolele sufletului. Bărcile ce se întorc pe inserate în cântec de manele, cu lopatari cari taje ritmic plinul valurilor, te îndeamnă să visezi, să cânți, să sorbi nesfârșirea albastrului covîltir, plecat, undeva departe, pe marginea sidefie a nestatornicelor ape.

Sunt totuși oameni căroia veșnică frământare a apelor li dă impresia unei nesfărșite monotonii, fără nici una din priveliștile acelea pe care munții le oferă la tot pasul. Desigur că muntele și marea sunt lăsați ca să se compleceteze. La Balicic cercetătorul va găsi însă acea infinită variație care poate înpăca și pe căutătorul icoanelor de munte. Nu mai stăruie asupra expoziției de culori pe care o deschide marea de îndată ce ese soarele din asternut și până se petrece luna peste dealuri. Dar variația litoralului și a împrejurimilor răscumpără, prin majestatea sălbatică a naturii, orice plăciseală. Uitați-vă numai la stâncile albe, poleite cu argint, pleșuve, cu mii de cuiburi în cari și gânguresc viața lastunii și califarii. Priviți coasta tătarască, icoană a pustiurilor fără umbră, fără floare. Dar regiunea viilor, livezilor, stejărilor pe sub care se întrec iuti păraie din butea dealului printre roți de mori, cu cascadă de munte, cu discrete stre-

curări în horbotele mării! Prisaci sistematice umplu valea Acbunarului cu zumzet de albine. Cornii, pe aiurea dispăruti, și bună tovărășie gutuilor ce te întâmpină cu roadă înbelșugată, la tot pasul. Nucul se uită cu patriarhală căutatură la smochini și migdală. Turturele Gălăra Bulgari le spun gur-guriță, și nota minoră, melancolică, alături de suetul apelor, în marea simfonie a prigorilor și sturzilor. În rariște de ulmi se strâng pe inserate, la cislă, toate neamurile păsărești, între care neîntrecuți parlamentari sunt graurii.

Și dacă pe călătorul chinuit de dorul muntelui nu înpacă apusurile de soare ce umplu difileurile sălbaticice cu văpăi și răsfrângeri din tablouri rembrandiene, nici gâlgâirile de apă subterană dela poala pădurilor, nici salba de vile de pe țămul de curând împodobit cu regescul castel, în care amestecul de modern și oriental în afară și de arhaic religios înăuntru dă coastei noastre de argint încă un punct de frumusețe, ce variație să-i mai ofere natura?

Să eșim dar în împrejurimile puțin mai depărtate ale Balicicului. Să trecem dincolo de pitorescul port al Cavarnei, peste imensul câmp de pietre la marginea căruia ruini de cetăți romane mai străjuesc în aceste părți dobrogene.

Privește stâncile acestea prăpădioase, stratificate în mii de lespezi ca filele unei cărti încremenite în mânile veșniciei. Uită-te cu băgare de seamă la hrubele cari au să-ți amintească peșterile din munti. Nu te opri la gândul că azi se odihnește aci, la răcoare, calul păzitorului de la farul Caliacrei iar iarna mii de oi ale păstorilor acestei regiuni, ci mergi cu anii înăpoi până la era primărie a creștinilor. Iată o catacombă cu altarul ei, cu urme de străni săpate în perete, cu înflorituri de zugrăveli stângăce. În vremuri de prigoană, aici s'a ridicat glas de rugăciune. Cândva s-a tors aici din aerul credinței aceleia proaspete

a întâiului creștinism. Deasupra hrubelor acestora se înalță, ca un turn de biserică vegheatoare, farul de pe capul Caliacrei. El luminează în noapte calea corăbierilor, dar căi vor fi și în lumina lui se impletește razele de dincolo de mormânt ale celor dintâi făcleri ai Evangheliei ce să vestit prin locurile acestea? Călătorule, o prește-te la capul promontoriului acestuia, înaintat în mare cu o îndrăzneală simbolică. Apleacă-te asupra mormântului acestuia vechiu, cu o cruce de piatră și o candela la căpătăi, în stâncă. Si spune dacă mormântul Sfântului Nicolai, care și-a făcut aici, la marginea pământului românesc, loc de rugăciune, de odihnă și de permanentă binecuvântare „pentru toți cei ce călătoresc pe mări”, nu-ți strecoară fiori de mistică pietate? Uite se găsesc încă urmele bisericii lui. Vremea n'a isbutit să-i streargă deplin forma și zugraveala pe care mânii cucernice au asternut-o în ceasuri de rugăciune, în ritm vijelios de valuri. Până și Tuții au cinstit acest mormânt, în care odihnește patronul corăbierilor din toate timpurile, deși tradiția spune că de sub bolțile acestea stânoase s'au aruncat în mare 40 de fecioare prigonite de păgâni.

Capul Caliacrei e cu adevărat simbolul tradiționalismului nostru creștin. Deoarece și de alta a lui sunt două clime. La Nord, marea, cu adevărat neagră, spumegă vijelios. Curenții de ape însăși încărcătă. La Sud, apele sunt aproape calme și infinite culori le nuantează. Delfinii se joacă cu razele de soare ca niște copii în nisip. Califarii stau cu aripiile întinse, ca într-o rugăciune, pe față apei. Un brâu lat de smochini încinge litoralul sudic. Pe vreme de furtună mare zeci de vapoare se adăpostesc aici și corăbierii culeg smochine și prind pește. E un loc binecuvântat, ospitalier, salvator.

Dacă nici Capul Caliacrei, această urnă cu sfinte mărturii ale trecutului, nu te satisfacă, călătorule, întoarce oîstea spre munți.

și de văi bogate în vegetații, chiar în plante exotice care cresc în climile calde ca: Migdali, smochini, rodii etc.; face impresia unui oraș din climătele mediterane.

A descrie frumusețele Balicicului și împrejurimile lui, cred căldă prisos, intră că fiecare poate să le admire la diferitele expoziții de pictură ale celor mai de seamă pictori ai noștri, cari au redat cu penelurile lor Balicicul pitoresc.

Din cele de mai sus reiese că Balicicul prin situația lui, prezintă toate avantajele de a deveni în viitor o stațiune climaterică de mare de primul rang. De căi-va anii o mulțime de vilăgiaturiști și petrec căte-va luni în această localitate, unde băile de mare se potface în condiții bune. Amenajarea băilor de mare și înfrumusețarea acestei regiuni, ar transforma cu desăvârșire

ARTISTICE

Dimcio Debelianov

Născut la Koprivstitsa. Impreună cu Liliev și Traianof — trei latifundiari ai poesiei actuale a vecinilor — au aruncat, acum vîo 15 ani, în „pământul rozelor”, sămânța buruienei otrăvite și dulci, cultivată cu pasiune de autorul „Florilor răului”. Si cari — mai ales după războiu, — au fost expropriati de o seamă de individualități poetice, în plină formăție.

Debelianof n'a scris decât 50 de poezii. E tiparul viu al Bulgarului care asimilează o cultură streină și o redă apoi umanității transformată, adăgoită cu esențe propriu — cum il caracterizează unul din strălușii săi consângeni. Căci cu alfabetul poetic al lui Baudelaire, Mallarmé, Verlaine, Sain și Jammes, cu operile căroră e intim, încheieagă sentimente generale umane ori specific bulgare: sfârșire, cu adevărat suddanubiană, de a echilibra teoria cu faptă; iesemnare creștină față de toate năpaștele: înțelepciune orientală și dragoste nețârmurită pentru tot ce viață.

Orfan de mic și trăit în neacuzuri, cântă satisfacția mânăgârii materne. Cu mizeria se deprinde și se consoliază. Rural desrădinat, evocă cu patimă locurile originare pe care nu le va mai vedea. În dragoște, nefericit. Apoi, totă viață nenorocit. Pune durerea pe muzica versului și o stinge prin artă. În orice relație de temenie, descoperă frumosul. Veisurile sale din tranșee sunt trecute prin alambicul umanității și al unei arte subtile. Mo-

re în toamna lui 1916, în luptele dela Demirhissar (Macedonia) de 29 de ani, locotenent de rezervă și îmbătat de estetica mortii glorioase, în care găsea consolarea vieții lui amare.

Critica și sensibilitatea postbelică i-au creat pensie strălucită din meritele sale literare. În 1919, întâiadată, i s'au strâns versurile în volum. Au urmat apoi alte ediții. N. G.

Poveste

Pe tăruri depărtate unde sunt cântece de dor și flori Ceș ning petalele fecunde; Pe tăruri depărtate unde, sunt ape pline de culori, A fost odată — când? nu știu, Se spune doar — „Un barcagiu. Si el văslind, cântă minune! Iar când lopețile și lăsa să bată apele nebune, Ne mai văslind, cântă minune! Si totă lumea îl asculta.

E mult de atunci, pe când? nu știu. Se spune: doar d'un barcagiu. Si fetele veneau la dânsul In barca lui; El le cântă Pânce - apucă pe toate plânsul Si fetele veneau la dânsul. Ce cântec le plăcea? nu știu. Stiu căl canta un barcagiul, Balicic. Un viligiliaturis

EPIGRAMA

Tribunul de 1 Aprilie

Fiindcă n'am vorbit în van Voi mă botezăți... tribun: Nu primesc, Ce? sunt nebun? Un așa nume Roman?

Durandal

mes o echipă de tehnicieni, în cap cu D-l Inginer Măinescu ca să facă studiile liniiei Bazargic-Balicic. În acest scop cetățenii Balicicului au depus suma de 200.000 lei, cu care mai suszisa echipă și executat lucrările cu studierea acestei linii. Traducerea în fapt a acestei linii, arridică mult această regiune din punct de vedere economic. Ar renaște vechia grandoare a Balicicului. Până în 1926, prin Balicic se scurgeau toate producțele județelor Caliacra și Durăști. Sub stăpâneria Bulgară, chiar cerealele din Răsgrad se depozitau în magazinele Balicicului: Numai așa se explică marea număr de magazine existente în portul Balicic, cari astăzi rămân nefolosite.

N. Papahagi.

Balicicul Bailear și Economic

Balicicul, port pe Marea Neagră, este așezat la punctul cel mai sudic al țărei românești la Nord-estul Varnei, distanță de circa 35 ha. În mijlocul concovității descrisă de coastă pornind dela capul Caliacra spre sud. Acest oraș cunoscut încă din vechime sub diferite numiri, se crede a fi fost fondat de Pelazgi. Prima lui numire a fost Kronoi — cuvânt pelazg — care înseamnă izvoare, foarte abundente pe coasta Vestică a orașului,

Mai târziu s'a numit Dionisopolis, orașul lui Dionisos — zeul vinului — și aceasta din cauza prea frumoaselor vii cari inconjurau orașul și mai ales partea lui Vestică. Străbon l'a cunoscut sub acest nume. Stimnos din Hios, în geografia sa în versuri, scrie că acest oraș a fost locuit de

descendenți Elenilor, la frontieră Scitilor și Krobizilor. Sub greci era recunoscut ca oraș al petrecerilor; aceasta din cauza vinurilor renumite și abundente Balicicul capitală de Episcopie, precum și la prima ocupare românească.

Numele de Balicic datează din secolul al XVI, după numele stăpănitului acestei regiuni anume Balica — Alții susțin că numele de Balicic derivă dela cuvântul cuman Balciuk, sau dela cuvântul tătăresc Balicic (argilă).

Acest oraș așezat pe o pantă, a coastei mărei Negre, prin poziția sa favorizată de natură având cea mai mică latitudine din cuprinsul țărei românești, este de sigur orașul care prezintă o prea bogată variație de piezagi. Înconjurat de dealuri calcareoase

și

de

ar

luă

locul

staționilor

din

occi-

dent

pentru

toți

cetățenii

români

ro-

mâni

cari

au

nevoe

de

băi

de

mă-

sură

ace-

sta

localitatea

și

în

curănd

ar-

luă

locul

staționilor

din

occi-

dent

pentru

toți

cetățenii

români

ro-

mâni

cari

au

nevoe

de

băi

de

mă-

sură

în

curănd

ar-

luă

locul

staționilor

din

occi-

dent

pentru

toți

cetățenii

români

ro-

mâni

cari

au

nevoe

de

băi

de

СРЕБРИСТИЙ БРЯГЪ

ВЕСНИКЪ ЗА КУЛТУРА НА
БАЛЧИКСКИЯ СВОБОДЕНЪ
УНИВЕРСИТЕТЪ

БЪЛГАРСКИЯ ОТДЕЛЪ РЕДАКТИРА:

ХР. П. КАПИТАНОВЪ

Ул. Пр. Фердинандъ № 84—Базарджикъ

КЪМЪ СБЛИЖЕНИЕ

Безспорно е, че ромънския и българския народи съвършено малко се познаватъ. Въпреки, че сѫ биле съседи отъ векове, но това не е спомогнало да ги сближи, а напротивъ, те сѫ си останали чужди единъ за други.

Затова, преводача на знаменития Алеко Константиновъ Бай-Ганю, добрия познавач на българската литература, гън Ст. Г. Серженчъ, въ предговора на книгата отправя тежки укори къмъ сънародниците си. Той казва:

„Когато нашите съседи българите, знаятъ за всичко що се извършва въ Ромъния, ние съвършено и не помисляме да се занимаемъ съ културни постижения на българското племе. Въ замена на това, обаче, се занимаваме твърде много за Япония, например.“

Българите познаватъ много „добре“ всички наши по-видни писатели, даже и „добре“ и отъ насъ, когато ние и не сме чували даже за техните. Когато ще иматъ прочути писатели, като Вазовъ, Алеко Константиновъ, Славейковъ, Михайловски и други, които сѫ найисали ценни и общеизвестни на цяла Европа литературни творения.“

Укорътъ е напълно заслуженъ. Но уговорката за българското всезнание на културните постижения на ромънския народъ не отговаря на истината. И това най-добре е изразено въ отличната статия — „Трябва да се опознаемъ“, написана отъ професорътъ по-литература Д-ръ Ал. Балабановъ, и напечетана въ литературното списание „Факелъ“. Той между другото пише:

„Ние, българите, знаемъ повече за духовния животъ на Китай и Аржентина, отъ колкото на когото и да било отъ нашите съседи. Изглежда и те също нищо не знаятъ за насъ. Отъ слепота едва можемъ да се видимъ едни други“.

Ако такова е било отношението до сега, нима така трябва да продължи за винаги?

Ето на тоя въпросъ ще трябва да отговори интелигенцията на двата съседни народи. И тя ще трябва да отговори само по-единъ начинъ: като се залови на плодотворна работа.

Една отъ главните задачи на нашия весникъ е и тая,

Хр. П. Капитановъ

НАПАСТЬ БОЖИЯ.

Господи! Ний щръгнахме, и ето:
вечерта е камена надъ насъ.
Съ камъни убий ни отъ небешо,
мълния да бъде твоя гласъ!

Рече ти—и пламнаха пожари
(та каква бе нашата вина?)
нивите ни бури ги удари,
къщите ни—найастъ и злина.

И не беше денъ—години цели:
църквите сѫ въ бурень и треви,
въ гробовете нашите умрели
—и надъ тяхъ гневъти се изви.

Всеки домъ съсъ черно е белязънъ,
кръстове по-вески кръстонътъ.
Толкозъ ли жестоко ни наказа
—мъртви да се скитаме въ светътъ?

Вижъ: вървимъ съ распяшието свето,
нека ни покали твойта власть—
съ камъни убий ни отъ небето,
съжали се, Господи, надъ насъ.

Йорданъ Стратиевъ.

Добруджански писатели.

II. СТАНЧЕВЪ-ЧЕРНА.

Колко интересно било да се правятъ щателни проучвания въ областта на ромънската литература и колко приятни изненади биха се открили за насъ!

Единъ отъ най-видните ромънски поети, отъ величината на единъ Еминеску или Кошбуку, безспорно е и Панайотъ Станчевъ, известенъ отъ после съ псевдонима си Черна, името на родното му село, находящо се въ Тулчанския окръгъ.

Черна е чистъ добруджанецъ, но ние добруджанците, много малко знаемъ за него.

Родилъ се на 25 Септември 1881 год. отъ родители отъ българско произходжение.

Въпреки, че се е родилъ въ село, но баща му не е билъ нито селенинъ, нито добруджанецъ, а учителъ и политически изгнаникъ изъ България.

Установенъ въ Добруджанското селце Черна, той си избира за невяста Буля Станчевица, която имала

злата сѫдба, че съ раждането на Панайота, изгубила мъжъти си, който починалъ предревременно.

Панайотъ е останалъ отъ малъкъ сиръкъ, ръсъль безъ бащини милувки; по-после въ стихотворенията си припомня само за майка си, която питаела къмъ него безгранична любовъ.

Установенъ фактъ е, че до седмата си година Панайотъ не е зналъ думица ромънски. Но щомъ постъпилъ въ училище, показалъ големи способности, което накарало кръстника му, който живеялъ въ Браила да го издържа въ Браилската гимназия. Още въ гимназията се е отличилъ като даренъ поетъ, което накарало при свършването и директорътъ да каже: „Има замахътъ на голямъ поетъ“.

Въ Букурещъ се е записалъ въ Литературния и филосовски факултетъ, като съвременно е билъ и учителъ което му е давало възможност да си изкарва прехрана, бидейки краенъ беднякъ.

Презъ 1906 год. завърши университета съ слава на голямъ поетъ.

Подтикванъ отъ Титу Майореску променя бащиното си име съ това на

съ могле да създатът не-оспорими творения.

„О, народни песни!—казваше никога единъ голямъ полски поетъ,—вие сте святите ковчегъ на вярата, единички които свързвате старите времена съ новите, въ васъ си слага народа воените доспехи, обнадеждната мисъл и цветътъ на чувствата си!“.

Въ горчевините и бурите на затъменето наше минало, народните песни сѫ биле изворите на животъ и енергия. Защото отрадайки, той народъ е пеялъ и съ това е доказвалъ, че живее и че ще скокне. Отъ тия вълшебни извори на жива вода се стремятъ да се упоятъ всички които пеятъ и се чувстватъ синове на тия народъ и на тая земя.

Михаилъ Садовянъ.

КЪМЪ СЕЛЯНИТЕ!

Всякога при васъ йрилиства мой духъ безсиленъ за ойора и надежда, въ тоя векъ усиленъ.

Лирата ми за васъ същена: вий юдъ тежко бреме миръ не знайте, отъ сълзите вече ослепени.

Съсъ юлгътъ си ошъ ранина порите земята, само юролетъша ви радва, юмъ дойде въ юлята.

Въ небесата чучулига съ химъ ви поздравлява, всяко цветче ви сърадва, всеки листъ познава.

На трудътъ тежкото бреме носите съсъ радостъ, юдъ лъчите на сънчето зрее ваща младостъ.

Но трудътъ ви никой не знай, какъ да оценява, само господъ юлшо ви сълучи окрасява.

Радостъша ви е безмерна, юрудътъ — трудъ на раби, Богъ кога не ви съсипва, господаръ ви граби.

Въ замена на хляба ви, мамятъ ви лихвари, само Господъ ви съчувства и юнякога щади.

Югътъ юлгътъ задрямва юрезъ юсната юсенъ, при васъ идва Козънзяна въ своя ликъ чудесенъ.

И юнаци съ бодугани, красни самодиви, съ такъвъ блесъкъ се изъявватъ ющурките криви.

Верни чада на горище и юлята китни, съ потъ и сълзи вий поите низи юловитни.

Въвъ ющурките ви юдетъ, стени ваща песенъ, ючастието юже ючукъ ювага въ часъ по юесъ.

Сълзите ми юрезъ очите юесилно се ювлчатъ, юсените ми, ахъ, въ пустиня, горестно все юлачайъ.

Въ юрдъша ви юнастрадали зрее юронза юбя, южадна за юсть и юзлата юто всичко ютуя!

ШО Е ЛИТЕРАТУРА?

Литературата е огледалото, въ което се отразява най-ясно духътъ на единъ народъ.

И само това ако било, тя заслужава пълно внимание отъ страна на тия, които сѫ позовани да боравятъ ежедневно съ духътъ на тия народъ: тя ги подпомага да опознайтъ всестранно тоя духъ.

Но Литературата има не само ролята да показва въ красиви форми камъкъ е

действителния духъ на народъ.

Плодъ на творческия замахъ на редките народни избраници, тя съдържа примиините видения, които трябва да бъдатъ действителността на тия народъ.

Тя освенъ че обрисува верния образъ на народа, такъвъ какъвто си е, но същевременно изобразява и образътъ, какъвто юе трябва да имаме като народъ: образътъ на нашето бъдеще.

Никифоръ Крайникъ.

РОМЪНСКАТА НАРОДНА ПОЕЗИЯ.

Преди всичко трябва да исповядамъ, че народътъ е мой литературенъ баща, че миналото клокочи въ

жилите ми, като че ли е кръвта на предшествениците

ни, че се чувствамъ като единъ Орхейски дъбъ, съ

хиледи и хиледи корени дълбоко вплетени въ земята на моето племе.

Измежду напразните и времени усилия на хората, едничко изкуството разкъсва мъглата на идното. Безграничните амбиции, прославени войни, богати царства—всичко потъва въ бездънния грот на забравата.

И само духътъ на избраниите народи, отразенъ въ творения на изкуството, и гласътъ на сърцата имъ,—следъ

като сѫ се отмакнали сует-

нали отъ техните сърца, катъ надгробни цветя.

Очевидно е, че въ своето художествено творчество, покрай скърбите и радостите, народътъ е изразилъ характерите си и духовни особености. Чрезъ това, народната ни поезия има нещо свое, основно различаващо се отъ това на другите народи—и това е до-статьчно за да послужи за изходна точка на една лична и оригинална наша поезия.

Всеки единъ народъ трябва да дойде съ свой собственъ тонъ въ общата хармония. И после, трябва да изхождаме отъ някъде. Тия, които сѫ потеглили изъ

изкуствености и чужди подражания не сѫ създали ищо свясно.

Само тия които сѫ се основавали на неизменните народни елементи, на народния езикъ най-вече

ȘTIRI

și

FAPTE

A. R. P. A.

Printre multele societăți bancare cu mai mult sau mai puține litere aurite, A. R. P. A. (asociația română pentru propagandă aviației) e poate singura inițiativă cu rost și rod, căreia trebuie să-i dăm totată increderea noastră și să o ajutăm aşa fel încât și județul nostru să-și aibă aeroplani. În acest scop s'a înființat la Bazargic o fileală cu D-l Săvulescu, președintele Tribunalului, Enric Voinescu, prefectul județului și Maior Gutelescu. La Balcic, din indemnul celor de mai sus, s'a ales un comitet cu d-nii N. Papahagi, președinte, Ioan Vladuță și N. Popovici, membri.

N ziuă de 8 Aprilie atât la Bazargic cât și la Balcic, vor avea loc serbări organizate pentru străngeri de fonduri.

* * *

Balcicul, fosta viitoare capitală a județului Caliacra, nu are poșta decât de 2 ori pe săptămână, pe când la toate comunele rurale din jurul orașului, li se aduce poșta de 3 ori pe săptămână.

Cu tot protestul autorităților noastre, direcționea poștelor menține această măsură pentru orașul nostru. Ne asiem și noi la protestul de mai sus, rugând stăruitor pe fruntașii județului să intervină pentru ridicarea acestei măsuri dăunătoare Balcicului, dacă nu cumva direcționea poștelor, în înaltă ei înțelepciune va hotărî să ni se aducă poșta de 2 ori... pe an: De Paști și de Crăciun Mai și!

D-l N. Papahagi, reîntrând în învățământ își va da încurând demisia din postul de Primar al orașului Balcic.

D-l Octavian Moșescu, președintele Societății „Graul românesc“ din Caliacra, roagă pe toți abonații revistei să-și trimeată costul abonamentului la adresa societății „Graul românesc“ strada Cortului № 8 București.

La gimnaziul Mixt din Balcic, prin bunăvoie D-lui Popovici și inițiativa d-lui Gh. Hoga, s'a înghesbat un cor bisericesc, pregătit cu multă pricepere artistică.

Pe D-l Hcgea, un meloman cu gust, il farmecă de-a potrivă cântecul lanurilor coapte și corurile maestrilor noștri, punând astfel stropi de lumină în potirul plin cu cucerinie și înțelepciune biblică al leiturgiilor duminicale.

Cercul Cultural Intim.

In ziua de 1 Aprilie a. c. a avut loc în localul Cercului, o adunare generală pentru alegera noului comitet, cel ve-

chiu fiind descompletat prin demisiile D-lor Ioan Vladuță, magistrat, Capitan Bercianu și Gh. Hoga și Jean Floris. Împreună cu cei de mai sus, au mai demisionat din cerc și următori membri: Const. Sărbu, magistrat, N. Popovici, directorul gimnaziului mixt, D-l dentist Capriș, N. Munteanu, directorul depozitului: de regie, Preotul Ioniță, D-na Ecaterina Simionescu și D-ra Maria Muranievici, profesore la gimnazio, cum și d-l Octavian Moșescu, directorul Universității Libere „Coasta de Argint“.

Tot ce privește administrația ziarului nostru, ca abonamente, publicații, reclame etc. să se adreseze d-lui Capitan Ioan Bercianu, președinteie băncii populare „Eroii“ din Balcic.

* * *

Marele savant N. Iorga, s'a întors de curând dintr-o lungă călătorie prin

N. Iorga

Franța, Portugalia și Italia, unde a fost invitat să conferențieze. La Teatrul Național din București, d-sa a început un ciclu de conferințe cu impresii din călătorie.

* * *

Numărul viitor va apărea la 16 Aprilie

a. c.

BIBLIOGRAFIE

GRAUL ROMÂNESC revistă lunară. Strada Corțului 8. București.

LAMURA, revistă literară și culturală. Strada Latină 10 București.

S'a primit la redacție volumul de filme: **SEGALICĂ** de Don José (avocatul Mora).

POLE, revistă literară. Redactor Ianef. Bazargic. Strada Prin. Elisabeta 9

Activitatea literară a Reginei Maria

M. S. Regina Maria își scrie biografia povestind toate evenimentele din fările în care a trăit: Anglia, Rusia, Germania și România, descriind toate personajile pe care le-a cunoscut și cu care a venit în contact.

M. S. se mai ocupă și cu redactarea unui ciclu de povestiri și nuvele în genul scriitoarei Selma Lagerlof, dedicate „copiilor americanilor“. Una din ele e de o rară frumusețe literară. Bunica aduce că dar copiilor americanilor o păpușă din România. Peste noapte păpușă înlău și cântă bucăți populare românești, însotind fetița în România. Ajunși în țară, vin în contact cu țărani, iar un copil de cioban se întotărășește cu ei. Se întâlnesc toti cu regina.

Copilul american își rămas bun dela indurata Regină, pornește înapoi spre casă, se trezește și povestește bunicii cele ce a văzut în România.

Музикалния животъ въ България

До като музикалната деятелностъ въ нашия градъ е сравнително осъкъдна, антагонизма между музикантите е безгранично голямъ. Хора възрастни и разумни, по-непонятни за мнозинството отъ гражданинъ причини се мразятъ и си пречатъ взаимно. Стигнали съж до положението съ капка вода да се удавятъ.

Всеки вижда грешките на врага си, като е слаяпъ за свое. Всеки обвинява за другого, като себ си искара за светецъ. Впрочемъ, това състояние на отношенията е същото не само между музикантите, но поне другите не се отнася хубавата легенда, че който певял зло не мислялъ. Не само зло мисли като пее, но и на Господа, когато се моли даже.

Музикалния животъ въ града ние концентриранъ около две музикални групи, едната отъ които има за ръководителъ г-нъ Иосифъ Душекъ и е при българското общество, а другата е ръководена отъ г-нъ Пенчо Пеевъ, диригента на единствения въ града ни черковенъ хоръ.

По тоя начинъ и безъ това осъкъдните музикални сили съж разпокъсани, даже нещо повече, враждуватъ помежду си.

Разбира се, това е не само нежелателно, но и вредно за нормалното развитие на музикалното дело въ града ни.

До кога ще продължи това ненормално състояние на работите?

КАИНЪ

Нощта иде.
Сенките се спускатъ.
Ето сърътъта, която наближава . . .
„Кaine, Cainе, защо уби братата си?“

Земята е пуста и мълчи!
Земята е страшна и мълчи!
Само единъ гласъ, само единъ гласъ,
Гърми отъ небесата!
„Кaine, Cainе, защо уби братата си?“
Горещи кайки, като огнь горяшъ челошо ми . . .
Кървавъ знакъ
Къде да бягамъ, къде да се скрия отъ себе си?
Ръжете ми съж кървави, горяшъ въ пламъци гърдите ми разкъсанъ . . .
Земята ме неще!
Небето ме проклина, о Господи!

Северина.

ВЕСТИ

Въ България е започнато да излиза списанието „Музикалъ животъ“ подъ главното редакторство на г-нъ Иванъ Камбуровъ. Списание то е посветено изключително на музикалните въпроси и първите книжки показватъ, че ще бъде отъ голяма полза за развитието на музикалното дело въ България.

— Дружеството на българските писатели въ своето годишно събрание събрали оставката на старото управително тяло начело съ г-нъ М. Арнаудов и съзбрали новъ комитетъ. За председателъ на д-вото е избранъ известния писател Т. Г. Влайковъ, а за членове г-да д-р Гълабовъ, Д. Немировъ, Д. Шишмановъ В. Пундевъ, Д-ръ Л. Владикинъ и Н. Г. Данчевъ.

— Литературната критика въ България отъ известно време отдава особено внимание на творчеството на младата поетеса Елисабета Багряна, която накърно издаде първата своя книга стихове: „Вечната и свящата“.

Критикът Иванъ Мешковъ посвети една особено интересна студия за поетичното творчество на Багряна.

— Въ Русия се правят усилини приготовления за отпразнуването на сто годинината отъ рождението на Левъ Н. Толстой.

Ще се издаде пълното събрание на съчиненията му въ сто тома включително дневниците и писмата му ще се отвори новия Толстовъ музей, где то ще се изложатъ неговите ръкописи и ще се събератъ всички картини представящи Толстия, нарисувани отъ прочути художници.

— В-къ „Ла Бюлгари“ който всяки четвъртък излиза съ посвещение на българската литература на цяла страница на уводно място ломества една много интересна статия за българската книга.

Статията е написана отъ талантливия писател Николай Дончевъ, който истъква че съществува голяма криза за българската книга.

Интелигенцията няма pari, читателите на книги сравнително въ огра-

[следва отъ статията за Черна]

своето родно село, най-вече подъ което е известенъ въ ромънската литература.

Най известните списания търсели сътрудничество му и съ възхищение говорили за него видътите критици: — М. Драгомиреску, Титу Майореску, Иларие Кенди и други. Майореску го е готвил за университетски професоръ, за която целъ на разносните плащани отъ кръгът на „Литературни беседи“, го изпраща въ Хайделбергъ, после въ Берлинъ и Лайпцигъ, гдето презъ пролетта на 1913 година, взема съ успехъ доктората си, третирайки въ тезата си за лиричната поезия.

Но желтата гостенка-туберкулозата, която го е целунала и се е сприятила съ него презъ дългите години на животъ прекаранъ въ постояненъ недоимъкъ и то, още отъ най-ранно юношество, склапя меланхоличните му очи на 23 Мартъ [5 Априлъ н. ст.] 1913 год.

Отъ тогава се изминаха цели 15 години и Черна не само че не е забрабенъ, но все повече и повече става любимъ на младите поколения, които въ негово то лице виждатъ единъ отъ смелите борци за човешки права.

Такъвъ е въ кратце животътъ и завършекътъ на този добруджански българинъ, той като въ ромънската поезия заема непосредствено мястото следъ Михаилъ Еминеску.

За творчеството му ще пишемъ други пъти.

Николай Даровъ.